Cuda Jezusa — współczucie i pytania

Jezus Chrystus — życie i nauka • Mk 2:1–12; J 9:1–3

Myśl przewodnia

Cuda w Ewangelii ukazują zarazem współczucie Jezusa i pytanie o Jego autorytet.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Mk 2:1–12 jest opowiadaniem z wyraźną strukturą. Najpierw słyszymy o tłumie i pomysłowości ludzi pomagających osobie sparaliżowanej.

Jezus wypowiada słowa o odpuszczeniu grzechów. Uczeni w Piśmie uważają, że pojawia się problem autorytetu przysługującego Bogu. Spór dotyczy tego, kim jest Jezus i z jaką władzą działa.

Gdy Jezus poleca choremu wstać, narrator ukazuje uzdrowienie jako widzialny znak potwierdzający Jego słowa. Ta konstrukcja ma określony cel: prowadzi czytelnika do refleksji nad osobą Jezusa.

Cud w Mk 2 służy w narracji także odpowiedzi na spór o autorytet przebaczania grzechów. Zestawienie z J 9:1–3 przestrzega przed utożsamianiem choroby z karą za czyn pacjenta lub jego rodziców. Wiarygodne nauczanie powinno odróżniać obietnicę religijną od wskazań medycznych. Nie wolno sugerować choremu, że brak poprawy dowodzi słabej wiary.

Zastosowanie etyczne wymaga ostrożności. Tekst nie wskazuje winy chorego ani nie gwarantuje, że każda choroba zniknie po modlitwie. Troska o osobę cierpiącą oznacza szacunek, pomoc praktyczną i korzystanie z właściwego leczenia.

Cele lekcji

- Opisuje strukturę Mk 2:1–12: problem, konflikt, znak.
- Wyjaśnia, dlaczego uczeni w Piśmie pytali o władzę Jezusa.
- Proponuje etyczne formy pomocy osobom z niepełnosprawnościami.
- Odpowiada na pytanie kontrolne: Jakie dwa zagadnienia łączy Mk 2?

Przebieg zajęć

Problem i hipoteza — 5 min

Dlaczego Marek łączy temat odpuszczania grzechów z uzdrowieniem?

Tekst oraz kontekst — 12 min

Lektura Mk 2:1–12; J 9:1–3. Uczniowie idą za Jezusem i obserwują, jak spotyka się z potrzebującymi. W Kafarnaum czterech ludzi przynosi do Niego osobę z paraliżem, a opowiadanie łączy uzdrowienie z pytaniem o autorytet przebaczania grzechów.

Porównujemy argumenty — 11 min

Przeczytajcie Mk 2:1–12; oznaczcie wypowiedzi narratora, Jezusa i uczonych w Piśmie.

Dylemat i karta — 16 min

Przeprowadźcie analizę „problem — konflikt — znak — reakcja”; na karcie zapiszcie konsekwencje nieuprawnionego obwiniania chorych.

Podsumowanie — 6 min

Sformułujcie wniosek o godności człowieka i granicach interpretacji.

Ćwiczenie uzupełniające

W dwóch kolumnach porównaj: co tekst mówi, jaką błędną sugestię można z niego wyprowadzić.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Na czym polega konflikt w opowiadaniu?

Dotyczy autorytetu Jezusa do odpuszczania grzechów.

Jaki cel ma uzdrowienie w strukturze Marka?

Pełni rolę znaku wskazującego na Jego autorytet.

Jakie niebezpieczne uproszczenie należy odrzucić?

Łączenie choroby z winą osoby bez podstaw tekstowych.

Jakie dwa zagadnienia łączy Mk 2?

Uzdrowienie człowieka i kwestię autorytetu odpuszczania grzechów.

Pomoce dydaktyczne

• Biblia Mk 2, J 9

• arkusz narracyjny

• karty dylematów etycznych

Wskazówki biblijne i wychowawcze

• W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

• Oddziel obserwacje zawarte w tekście od wniosków i odniesień współczesnych; pozostaw czas na pytania, także bez odpowiedzi.

• Choroba lub niepełnosprawność nie stanowią dowodu osobistej winy.

• Mk 2:1–12 opisuje człowieka sparaliżowanego, którego czterej ludzie wnoszą do domu przez otwór w dachu. Jezus najpierw mówi o odpuszczeniu grzechów, potem o powstaniu i chodzeniu.

• Spór z uczonymi w Piśmie dotyczy autorytetu odpuszczania grzechów (Mk 2:6–10). W opowiadaniu uzdrowienie jest znakiem potwierdzającym misję Jezusa, a nie zwykłą sztuczką.

• Mk 2 nie wskazuje, że paraliż tej osoby był następstwem osobistego grzechu. J 9:1–3 dodatkowo podważa automatyczne przypisywanie chorób winie osoby chorej.

• Relacje o cudach są świadectwami teologicznymi. W starszych grupach rozróżniaj pytania o to, co tekst opowiada, co znaczy dla wierzących i jak historyk bada starożytne świadectwa.

• Nie obiecuj, że odpowiednia modlitwa zawsze spowoduje uzdrowienie. Osoby z niepełnosprawnościami mają pełną godność, a współczesna pomoc medyczna pozostaje odpowiedzialnym działaniem.

• Nie używaj inscenizacji prowadzących do realnego ryzyka fizycznego; nie składaj obietnic uzdrowień.

• Nie inscenizuj podnoszenia uczniów ani przenoszenia kogokolwiek na macie. Nie sugeruj winy za niepełnosprawność i choroby. Nie zniechęcaj do leczenia; nie wymagaj ujawniania chorób rodzinnych.

• Mk 2:1–12 wiąże uzdrowienie i odpuszczenie grzechów. Nie sugeruj, że cierpienie i niepełnosprawność są karą za osobiste grzechy.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

Kontynuacja w domu

Porozmawiajcie o dostępności miejsc spotkań dla osób z ograniczeniami ruchu.